

ПО СЛЕДИТЕ НА ИСТОРИЯТА НА СРЕДНОВЕКОВНИЯ СЛИВЕН. ПРОУЧВАНИЯ НА КРЕПОСТТА МАРИЧИНО ГРАДИЩЕ

Георги Господинов, Васил Дечев

Сливен принадлежи към онези съвременни градски центрове на България, чиято ранна история е слабо проучена.

За пръв път Сливен (под името Истилифунос) се споменава (в 1153 год.) от арабския пътешественик ал Идриси. Той го описва като: „голям и красив град, който някога е бил по-голям и по-красив, отколкото е сега.“¹

Самото месторазположение на Сливен „бидейки сред планински прелести, позиции и гористи висини винаги е задоволявало, еднакво както стратега, така и духовника“ - утвърждава С. Табаков.

Неговото стратегическо значение нараства през Второто българско царство, когато с преместването на столицата Търново, сливенските проходи са едни от най- кратките пътища от Търново през Тунджанската долина за Одрин и Цариград.

Тук в периода на късното българско средновековие възниква едно от големите духовни, просветни и християнски средища в България - манастирската общност известна като „малък Атон“ или „Сливенската малка Света гора“².

За особеното значението, което е имал районът на средновековния Сливен за отбраната на Второто българско царство (а в по-ранен период: 5-12-ти век и в отбраната на Византия и Първото българско царство) и като религиозен център в североизточна Тракия, може да се съди по начина на организиране на неговата отбрана: плътността на крепостите в района е била по-висока в сравнение с тази, в която и да е част от Стара планина³.

Непосредствено северно от Сливен, в полоса със ширина 6 км и дълбочина 5 км се намират останките на седем по значими крепости. Това са: Хисарлъка, Маринино (Маринено градище), Върло градище, Гарванова скала, Маричино гра-